

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2005

Julkaistu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 2005

N:o 1177—1183

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1177	Laki metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksesta annetun lain muuttamisesta .	5205
1178	Laki työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta annetun lain muuttamisesta	5208
1179	Laki säteilylain muuttamisesta	5209
1180	Laki työttömyysturvalain muuttamisesta	5213
1181	Laki työttömyysetuuksien rahoituksesta annetun lain muuttamisesta	5216
1182	Valtioneuvoston asetus työttömyysturvalautakunnasta annetun valtioneuvoston asetuksen 2 §:n 2 momentin kumoamisesta	5219
1183	Sosiaali- ja terveysministeriön asetus valtion liikelaitoksen ja yrityksen osaomistajan työttömyysvakuutusmaksusta vuonna 2006	5220

N:o 1177

Laki

metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksesta annetun lain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksesta 18 päivänä joulukuuta 1995 annetun lain (1474/1995) 3 §, 4 §:n 2 momentti, 10 § ja 12 §:n 1 momentti, sellaisena kuin niistä on 10 § laissa 1141/2003, sekä
lisätään lakiin uusi 9 a, 10 a ja 10 b § sekä 12 §:ään uusi 3 momentti seuraavasti:

3 §

Kehittämiskeskus

Metsätalouden kehittämiskeskus Tapio on metsätalouden kehittämis- ja asiantuntijaorganisaatio, joka kehittää ja koordinoi metsä-

keskusten valtakunnallista yhteistoimintaa sekä tuottaa palveluja metsäkeskuksille, maa- ja metsätalousministeriölle ja muille tahoille. Kehittämiskeskuksen tehtävistä säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

Kehittämiskeskuksessa on ruotsinkielinen yksikkö.

HE 175/2005
MmVM 10/2005
EV 200/2005

4 §

Ohjaus ja valvonta

Maa- ja metsätalousministeriö voi antaa kehittämiskeskukselle metsäkeskusten ohjaustehtäviä muissa kuin julkisen vallan käytössä sisältävissä tehtävissä.

9 a §

Metsäkeskuksen johtaja ja muu henkilöstö

Metsäkeskuksessa on johtaja ja tarpeellinen määrä muuta henkilöstöä.

Metsäkeskuksen johtajan tehtävänä on johtaa, valvoa ja kehittää metsäkeskuksen toimintaa sekä vastata toiminnan tuloksellisuudesta. Johtaja huolehtii myös johtokunnan käsiteltävien asioiden valmistelusta ja johtokunnan päätösten täytäntöönpanosta.

10 §

Kehittämiskeskuksen johtokunta

Kehittämiskeskuksella on johtokunta, johon kuuluu seitsemän jäsentä. Johtokunnan jäsenten tulee edustaa kehittämiskeskuksen toiminnan kannalta keskeistä asiantuntemusta. Kullakin jäsenellä on henkilökohtainen varajäsen. Maa- ja metsätalousministeriö asettaa johtokunnan neljäksi kalenterivuodeksi kerrallaan ja määrää jäsenistä yhden puheenjohtajaksi ja yhden varapuheenjohtajaksi.

Johtokunnassa on neljä metsäkeskusten edustajaa, valtion edustaja, kehittämiskeskuksen henkilöstön edustaja sekä jäsen, joka on perehtynyt organisaatioiden kehittämis-toimintaan.

Metsäkeskuksia edustavista jäsenistä vähintään kaksi on metsäkeskuksen toimihenkilöitä. Metsäkeskuksia edustavista jäsenistä yksi edustaa pääasiallisesti ruotsinkielisiä alueita varten olevaa metsäkeskusta. Metsäkeskuksia edustavia jäseniä nimitettäessä otetaan huomioon maan eri osat ja alueellinen tasapuolisuus.

Johtokunnan tehtävistä, asettamisesta, tarkemmasta kokoonpanosta ja muista johtokuntaa koskevista tarpeellisista asioista säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

10 a §

Henkilöstön edustaja johtokunnassa

Johtokunnassa henkilöstöä edustavan jäsenen oikeudet ja velvollisuudet ovat samat kuin johtokunnan muilla jäsenillä. Henkilöstöä edustavalla jäsenellä ei kuitenkaan ole oikeutta osallistua kehittämiskeskuksen johdon valintaa tai erottamista, johdon sopimusehtoja, henkilöstön palvelussuhteen ehtoja tai työtaistelutoimenpiteitä koskevien asioiden käsittelyyn.

10 b §

Kehittämiskeskuksen johtaja ja muu henkilöstö

Kehittämiskeskuksessa on johtaja ja tarpeellinen määrä muuta henkilöstöä.

Kehittämiskeskuksen johtajan tehtävänä on johtaa, valvoa ja kehittää kehittämiskeskuksen toimintaa sekä vastata toiminnan tuloksellisuudesta. Johtaja huolehtii myös johtokunnassa käsiteltävien asioiden valmistelusta ja johtokunnan päätösten täytäntöönpanosta.

12 §

Suoritteista perittävät maksut

Metsäkeskukset ja kehittämiskeskus perivät suoritteistaan maksuja. Suoritteiden maksullisuuden, maksujen suuruuden ja maksujen määräytymisen yleisten perusteiden, maksuista päättämistä koskevan toimivallan sekä maksua koskevan muutoksenhaun osalta noudatetaan, mitä valtion maksuperustelaisissa (150/1992) säädetään.

Tarkemmat säännökset metsäkeskuksen ja kehittämiskeskuksen suoritteiden maksullisuudesta annetaan maa- ja metsätalousministeriön asetuksella.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Kehittämiskeskuksen johtokunta jatkaa tehtävässään tämän lain voimaan tullessa olevassa kokoonpanossa siihen saakka kunnes maa- ja metsätalousministeriö on asettanut tämän lain mukaisen johtokunnan. Kehittämiskeskuksen tämän lain mukaisesti en-

simmäisen kerran asetetun johtokunnan toimikausi päättyy vuoden 2007 lopussa.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Maa- ja metsätalousministeri *Juha Korkeaoja*

N:o 1178

Laki

työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta annetun lain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta 24 päivänä helmikuuta 1978 annetun lain (159/1978) ruotsinkielinen nimike ja 1 §:n 2 momentti seuraavasti:

1 §

Työterveyslaitoksen organisaatio muodostuu valtakunnallisista osaamiskeskuksista. Työterveyslaitoksen alueellisista toimipisteistä säädetään valtioneuvoston asetuksella.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon kannalta tarpeellisiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Sosiaali- ja terveysministeri *Tuula Haatainen*

N:o 1179

Laki**säteilylain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 27 päivänä maaliskuuta 1991 annetun säteilylain (592/1991) 71 §,
muutetaan 61 §:n 3 kohta, sellaisena kuin se on laissa 418/2002, sekä
lisätään 10 §:ään uusi 3 momentti, 12 §:ään, sellaisena kuin se on laissa 1142/1998, uusi
 2 momentti, lakiin uusi 14 a ja 14 b §, 8 a luku ja 32 a §, 52 a §:ään, sellaisena kuin se on
 laissa 1334/1994, uusi 3 momentti sekä 61 §:ään, sellaisena kuin se on mainitussa laissa
 418/2002, uusi 3 a ja 3 b kohta seuraavasti:

10 §

Radioaktiivinen jäte

— — — — —
Tunnustetulla laitoksella tarkoitetaan Suomessa rekisteröityä yritystä tai muuta toiminnan harjoittajaa, jonka toimialaan kuuluu radioaktiivisten jätteiden vaarattomaksi tekeminen ja jolla on turvallisuuslupa tähän toimintaan.

12 §

Säteilytyö

— — — — —
Hyväksytyllä annosmittauspalvelulla tarkoitetaan toimintayksikköä tai palveluntuottajaa, joka vastaa työntekijöiden säteilyaltituksen seurantaan kuuluvasta henkilökohtaisten säteilyannosten mittaamisesta ja määrittämisestä ja jonka Säteilyturvakeskus on hyväksynyt siten kuin 32 a §:ssä säädetään.

HE 180/2005
 TyVM 10/2005
 EV 207/2005

14 a §

Koulutusvelvollisuus

Toiminnan harjoittaja on velvollinen järjestämään toiminnan laadun ja laajuuden mukaan suunniteltua koulutusta säteilylähteiden käyttöön osallistuville henkilöille. Koulutuksessa tulee säteilylähteiden käytön edellyttämien tietojen ja taitojen ohella korostaa turvallisuutta ja laadunhallintaa normaalista poikkeavien tapahtumien ennalta ehkäisemiseksi.

14 b §

Kirjanpito- ja ilmoitusvelvollisuus

Toiminnan harjoittajan tulee pitää kirjaa vastuullaan olevista radioaktiivista ainetta sisältävistä säteilylähteistä. Kirjanpito on pidettävä jatkuvasti ajan tasalla.

Radioaktiivista ainetta sisältävien säteilylähteiden saannot, luovutukset ja muut kir-

janpitotapahtumat on ilmoitettava Säteilyturvakeskuksen ylläpitämään rekisteriin. Ilmoittamisesta on voimassa, mitä siitä on säädetty tai säädetään valtioneuvoston asetuksella.

Kirjanpitoa ja rekisteriin ilmoittamista koskevat tarkemmat ohjeet antaa Säteilyturvakeskus.

8 a luku

Korkea-aktiiviset umpilähteet

31 a §

Määritelmät

Umpilähdedirektiivillä tarkoitetaan korkea-aktiivisten radioaktiivista ainetta sisältävien umpilähteiden ja isännättömien lähteiden valvonnasta annettua neuvoston direktiiviä 2003/122/Euratom.

Korkea-aktiivisella umpilähteellä (lähdeellä) tarkoitetaan säteilylähdettä, jonka sisältämän radionuklidin aktiivisuus lähteen valmistuessa tai, jos valmistuksenaikaista aktiivisuutta ei tiedetä, lähdettä ensimmäisen kerran markkinoille saatettaessa on vähintään umpilähdedirektiivin liitteen 1 mukaisella aktiivisuustasolla ja jonka rakenne tavanomaisissa käyttöolosuhteissa estää radioaktiivisen aineen leviämisen ympäristöön.

31 b §

Turvallisuusslupan hakeminen ja myöntäminen

Haettaessa turvallisuuss lupaa korkea-aktiivisten umpilähteiden käyttöön tulee lupahakemukseen liittää selvitykset tämän lain 16 ja 18 §:n mukaisten vaatimusten täyttämisestä. Selvitykset on esitettävä erityisesti:

- 1) lähteistä ja niiden suojuksista sekä lähteiden käyttöön liittyvistä laitteista;
- 2) lähteiden käyttöä ja hoitoa koskevasta laaturjestelmästä ja laadunhallinnassa käytettävistä menettelytavoista;
- 3) lähteiden, suojusten ja lähteiden käyttöön liittyvien laitteiden huollosta;
- 4) menettelystä hätätilanteessa ja tilanteessa, jossa turvallisuus merkittävästi vaarantuu; sekä

5) käytöstä poistettavien lähteiden vaaratomaksi tekemisestä, mukaan luettuna järjestytyt näiden lähteiden palauttamiseksi valmistajalle tai toimittajalle taikka luovuttamiseksi tunnustettuun laitokseen.

Lupa 31 f §:ssä tarkoitetun lähteen käyttöön voidaan myöntää vain, jos 19 §:n mukainen vakuus on asetettu.

Myöntäessään turvallisuusslupan Säteilyturvakeskuksen tulee asettaa turvallisuus-vaatimusten täyttämiseksi tarpeelliset ehdot.

31 c §

Lähteiden käyttö

Toiminnan harjoittajan on korkea-aktiivisia umpilähteitä käyttäessään erityisen huolellisesti:

- 1) varmistettava lähteiden tiiveys asianmukaisilla, säännöllisillä testeillä;
- 2) tarkastettava lähteet ja niiden sijoituspaikat säännöllisesti;
- 3) suojattava lähteet lainvastaiselta toiminnalta, katoamiselta ja vahingoittumiselta;
- 4) toimittava käytettävissään olevin keinoin turvallisen tilan varmistamiseksi ja palauttamiseksi lähteen vahingoituttua, kadottua tai jouduttua lainvastaisen toiminnan kohteeksi; sekä

5) poistettava tarpeettomaksi käyneet lähteet palauttamalla ne valmistajalle tai toimittajalle taikka luovuttamalla ne tunnustettuun laitokseen tai muulle toiminnan harjoittajalle, jolla on asianmukainen lupa.

31 d §

Lähteiden yksilöiminen

Jokaisen korkea-aktiivisen umpilähteen tulee olla varustettu yksilöllisellä numerotunnuksella, joka on merkitty mahdollisimman pysyvällä tavalla itse lähteeseen sekä kaiver tamalla tai leimaamalla lähteen suojukseen.

Lähteen yksilöimisestä vastaa lähteen valmistaja.

Korkea-aktiivisen umpilähteen maahan tuojan on varmistettava, että lähde on 1 momentissa säädettyjen vaatimusten mukaisesti yksilöity. Yksilöimättömän lähteen maahan tuonti on kielletty.

31 e §

Euroopan unionin ulkopuolinen vienti ja tuonti

Korkea-aktiivisen umpilähteen tai lähteiden vienti Euroopan unionin ulkopuolelle tai tuonti Euroopan unionin ulkopuolelta on esitettävä jokaisen siirrettävän erän osalta etukäteen Säteilyturvakeskuksen hyväksyttäväksi. Hyväksymismenettelystä säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

Korkea-aktiivista umpilähdettä ei saa viedä maahan, jolla ei ole riittäviä teknisiä, lainsäädännöllisiä ja hallinnollisia valmiuksia huolehtia lähteen ja sen käytön turvallisuudesta.

31 f §

Vakuuden asettaminen

Jos korkea-aktiivisen umpilähteen aktiivisuus ylittää umpilähdedirektiivin liitteen 1 mukaisen aktiivisuustason satakertaisesti tai sitä enemmän, toiminnan harjoittajan on asetettava vakuus siten kuin 19 §:ssä säädetään. Vakuutta ei kuitenkaan tarvitse asettaa lähteelle, jonka puoliintumisaika on lyhyempi kuin 150 päivää.

Vakuuden suuruuden määrää Säteilyturvakeskus jokaisen lähteen osalta erikseen. Vakuussumma koostuu kiinteästä perusmaksusta ja lähdekohtaisesta lisämaksusta, jonka määräämisperusteet ovat lähteen sisältämän radioaktiivisen aineen laatu sekä lähteen aktiivisuus.

Vakuussumma pyöristetään lähimpään tuhanteen euroon. Vakuuden on oltava pankkitakaus, luottovakuutus tai turvaavuudeltaan näihin rinnastettava valtioneuvoston asetuksella säädettävä vakuus.

31 g §

Valtuutussäännös

Valtioneuvoston asetuksella säädetään tarkemmin:

1) korkea-aktiivisen umpilähteen mukana toimitettavista lähdettä ja sen yksilöimistä koskevista tiedoista sekä lähteen varustamisesta säteilyvaarasta varoittavilla merkinnoilla;

2) toiminnan harjoittajan velvollisuudesta raportoida valvontaviranomaiselle vastuullaan olevista korkea-aktiivisista umpilähteistä;

3) radioaktiivisten jätteiden vaarattomaksi tekemiseksi tarpeellisten tehtävien hoitamisesta valtion toimesta siinä tapauksessa, että 10 §:n 3 momentissa tarkoitettua tunnustettua laitosta ei toistaiseksi ole; sekä

4) 31 f §:ssä tarkoitettun vakuuden määräämisperusteista.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää myös vakuuden määräämisperusteiden tarkistamisesta siinä tapauksessa, että olosuhteet olennaisesti muuttuvat. Samalla tulee tarvittaessa säätää siitä, missä ajassa jo asetetut vakuudet on täydennettävä tarkistettujen perusteiden mukaisiksi.

Umpilähdedirektiivin liitteen 1 mukaiset radionuklidikohtaiset aktiivisuustasot julkaisee Säteilyturvakeskus määräyskokoelmasaan.

32 a §

Annosmittauspalvelun hyväksyminen

Edellä 12 §:ssä tarkoitettu annosmittauspalvelu on esitettävä Säteilyturvakeskuksen hyväksyttäväksi ennen toiminnan aloittamista.

Annosmittauspalvelun hyväksyttävyyttä arvioitaessa tulee kiinnittää huomiota erityisesti mittausmenetelmien soveltavuuteen, mittaushenkilöstön pätevyyteen sekä toiminnan ohjauksessa käytettävään laatujärjestelmään. Annosmittauspalvelu hyväksytään määräajaksi, enintään viideksi vuodeksi kerrallaan.

Hyväksytyyn annosmittauspalvelun valvonnasta on voimassa, mitä 53 §:ssä säädetään.

52 a §

Tuonti, vienti ja kauttakuljetus

Käytöstä poistettua säteilylähdettä, joka on valmistettu muualla kuin Suomessa, ei saa tuoda Suomeen radioaktiivisena jätteenä.

61 §

Säteilyrikkomus

Toiminnan harjoittaja, joka tahallaan tai huolimattomuudesta olennaisesti

3) laiminlyö 15 §:ssä säädetyn tiedonantovelvollisuuden, 28 §:ssä säädetty luovuttajan velvollisuudet, 29 §:ssä säädetyn huolehtimisvelvollisuuden, 52 §:ssä säädetyn luovuttajan selonottovelvollisuuden taikka 31 e §:ssä tai 52 a §:ssä säädetyn hyväksynnän hakemisen,

3 a) laiminlyö 14 b §:ssä säädetyn kirjanpito- ja ilmoitusvelvollisuuden tai sen, mitä valtioneuvoston asetuksella on säädetty radioaktiivista ainetta sisältävien säteilylähteiden saantojen, luovutusten ja muiden kirjanpilotapahtumien ilmoittamisesta valvontaviranomaiselle,

3 b) valmistaa korkea-aktiivisen umpilähteen sitä 31 d §:ssä säädetyn mukaisesti yksilöimättä tai tuo maahan yksilöimättömän

korkea-aktiivisen umpilähteen 31 d §:n 3 momentissa säädetyn kiellon vastaisesti, taikka

on tuomittava, jollei teko ole 60 §:n mukaan rangaistava taikka jollei siitä muualla laissa säädetä ankarampaa rangaistusta, *säteilyrikkomuksesta* sakkoon.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Käytössä olevaan korkea-aktiiviseen umpilähteeseen, jota ei ole tässä laissa säädetyllä tavalla yksilöity, tulee sopivalla tavalla liittää lähettä ja sen ominaisuuksia osoittavat tiedot vuoden 2006 loppuun mennessä.

Tämän lain 31 c §:ssä säädettyjen vaatimusten tulee olla kaikilta osiltaan täytetty vuoden 2007 loppuun mennessä.

Jos turvallisuuslupa korkea-aktiivisen umpilähteen käyttöön on myönnetty tai lupahakemus jätetty ennen tämän lain voimaantuloa, 31 f §:n mukainen vakuus tulee asettaa vuoden 2007 loppuun mennessä.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

TARJA HALONEN

Tasavallan Presidentti

Sosiaali- ja terveysministeri *Tuula Haatainen*

N:o 1180

Laki**työttömyysturvalain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 2002 annetun työttömyysturvalain (1290/2002) 4 luvun 8 §, 5 luvun 13 §:n 1 ja 2 momentti, 7 luvun 9 §:n 3 momentti sekä 10 luvun 3 §:n 2 momentin 1 kohta ja 3 momentti, 4 §:n 3 momentti, 5 §:n 1 momentti, 6 §:n 2 momentti ja 10 §, sellaisina kuin niistä ovat 5 luvun 13 §:n 2 momentti ja 10 luvun 10 § laissa 1364/2003 sekä 10 luvun 5 §:n 1 momentti laissa 459/2005, sekä
lisätään 10 luvun 3 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi mainitussa laissa 1364/2003, uusi 3—5 momentti, jolloin muutettu 3 momentti ja nykyinen 4 momentti siirtyvät 6 ja 7 momentiksi, seuraavasti:

4 luku

Soviteltu ja vähennetty työttömyysetuus

8 §

Lasten kotihoidon tuen vaikutus työttömyysetuuteen

Työttömyysetuudesta vähennetään työnhakijan tai hänen puolisonsa saama lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain (1128/1996) mukainen lasten kotihoidon tuki. Puolison saamaa kotihoidon tukea ei vähennetä, jos puoliso itse hoitaa lasta eikä hänellä tämän tai samanaikaisesti maksettavan sairausvakuutuslain (1224/2004) mukaisen äitiys-, erityisäitiys-, isyys- tai vanhempainrahan vuoksi olisi oikeutta työttömyysetuuteen. Jos molemmat puoliset ovat työttömänä saaden työttömyysetuutta, vähennys tehdään kotihoidon tukea saavan puolison työttömyysetuudesta.

HE 130/2005
 StVM 27/2005
 EV 161/2005

2 895002/194

5 luku

Työttömyyspäivärahan saamisen edellytykset

13 §

Ostavastuu aika

Työttömyyspäivärahaa maksetaan sen jälkeen, kun henkilö on ollut työttömänä työnhakijana työvoimatoimistossa tai, jos koulutus on merkitty työllistymisohjelmaan, 10 luvun 3 §:n mukaisessa koulutuksessa yhteensä seitsemää täyttä työpäivää vastaavan ajan enintään kahdeksan peräkkäisen kalenteriviikon aikana. Omavastuu aika asetetaan kerran 6 luvun 7 §:ssä tarkoitettua työttömyyspäivärahan enimmäisaikaa tai 10 luvun 6 §:ssä tarkoitettua koulutuspäivärahan enimmäisaikaa kohti.

Omavastuupäiviksi ei voida lukea niitä päiviä, joina henkilö ei täytä ansio- tai

peruspäivärahan saamiselle 2 luvussa säädettyjä edellytyksiä tai joilta henkilöllä ei ole oikeutta työttömyyspäivärahaan 3 luvussa tarkoitettujen rajoitusten vuoksi taikka oikeutta soviteltuun työttömyyspäivärahaan 4 luvun 3 §:ssä säädettyjen työaika-rajojen ylittymisen vuoksi. Omavastuupäiviksi ei myöskään voida lukea niitä päiviä, joina 10 luvun 3 §:n mukaisessa ja työllistymisohjelmaan merkityssä koulutuksessa oleva henkilö täyttää 2 luvun 2 §:n 2 momentissa taikka 4 tai 5 §:ssä säädettyt edellytykset. Omavastuuaikaan luetaan kuitenkin 3 luvun 3 §:n 4 momentissa tarkoitettu sairausvakuutuksen päivärahan ja kuntoutusrahan omavastuuaika.

7 luku

Työmarkkinatukea koskevat yleiset säännökset

9 §

Omavastuuaika

Omavastuuaikaan luetaan myös ne päivät, jotka henkilö työttömyyden alkamisen jälkeen on ollut työkyvyttömyyden saamatta siltä ajalta sairausvakuutuslain mukaista päivärahaa tai muuta vastaavaa lakisääteistä korvausta taikka työnantajalta sairausajan palkkaa. Omavastuuaikaan luetaan lisäksi 10 luvun 3 §:n mukaiseen koulutukseen sisältyvät työttömyyden alkamisen jälkeiset koulutuspäivät, jos koulutus on merkitty työllistymisohjelmaan.

10 luku

Koulutuspäivärahaa koskevat säännökset

3 §

Koulutuspäivärahan saamisen erityisedellytykset

Koulutuspäivärahan saamisen edellytyksenä on, että hakija on koulutuksen aloittaessaan:

1) saanut välittömästi edeltäneen 12 kuukauden aikana työttömyyspäivärahaa tai työmarkkinatukea vähintään 65 työttömyyspäivältä; sekä

Jos hakijan 1 momentin mukainen koulutus tai opinnot sisältyvät työllistymisohjelmaan, koulutuspäivärahan saaminen ei edellytä 2 momentin 1 kohdassa säädetyn edellytyksen täyttymistä.

Edellä 2 momentin 2 kohdassa tarkoitettua työssäoloaikaa laskettaessa työhön rinnastettavana aikana otetaan lisäksi huomioon aika:

1) jolta hakijalle on maksettu sairausvakuutuslain mukaista äitiys-, erityisäitiys-, isyys- tai vanhempainrahaa taikka erityishoitorahaa sellaiselta ajalta, jolta hän ei ole ansainnut 2 momentin 2 kohdassa tarkoitettua eläkettä;

2) jonka hakija on ollut lakiin tai työ- tai virkaehtosopimukseen perustuvalla hoitopaalla taikka jona hän on suorittanut varusmies- tai siviilipalvelusta; ja

3) jona hakija on ollut sairauden, vian tai vamman vuoksi työkyvyttömyyden saaden 2 momentin 2 kohdassa tarkoitettua eläkettä, kuntoutustukea tai tapaturmavakuutuslain mukaista tapaturmaeläkettä.

Edellä 2 momentin 2 kohdassa tarkoitettua työssäoloajasta enintään neljännes voi olla 4 momentissa tarkoitettua työhön rinnastettavaa aikaa.

Työ ja työhön rinnastettava aika voidaan lukea hakijan hyväksi vain kerran 2 momentin 2 kohdassa tarkoitettua työssäoloaikaa laskettaessa. Jos hakija on saanut pitkäaikaistyöttömien omaehtoisen opiskelun tukemisesta annetussa laissa (709/1997) tarkoitettua tukea, luetaan työssäoloaikaan vain tuen saamisen jälkeinen aika.

4 §

Koulutusta koskevat edellytykset

Jos yleissivistävän koulutuksen puuttuminen on esteenä työllistymiselle tai osallistumiselle ammatilliseen koulutukseen ja koulutuksen tarve todetaan työnhakusuunnitelmassa tai työllistymisohjelmassa, peruskou-

lun oppimäärän suorittaminen tai lukion oppimäärän suorittaminen silloin, kun opiskelija on jo aikaisemmin suorittanut lukio-opintoja, rinnastetaan 1 momentissa tarkoitettuun koulutukseen.

5 §

Koulutuspäivärahan määrä

Koulutuksen ajalta opiskelijalla on oikeus koulutuspäivärahaan. Koulutuspäivärahana maksetaan sitä tämän lain mukaista työttömyysetuutta, jota koskevia säännöksiä henkilöön sovellettaisiin hänen työttömänä ollessaan. Koulutuspäivärahaan ei kuitenkaan sovelleta 6 luvun 3 a §:ää. Jos hakijaan sovelletaan 3 §:n 3 momentissa säädettyä edellytystä, koulutuspäivärahaa voidaan maksaa 5 luvun 13 §:ssä tai 7 luvun 9 §:ssä säädetyn omavastuuajan jälkeen.

6 §

Koulutuspäivärahaikauden kesto

Maksetut koulutuspäivärahapäivät luetaan 6 luvun 7 §:ssä tarkoitettuun työttömyyspäivärahan 500 päivän enimmäisaikaan. Koulutuspäivärahana ja työttömyyspäivärahana maksettujen korvauspäivien yhteenlaskettu määrä voi olla enintään 565 päivää. Jos hakija on 3 §:n 3 momentin perusteella aloittanut työllistymisohjelmaan sisältyvän koulutuksen tai opinnot ennen kuin hän on saanut työttömyyspäivärahaa tai työmarkkinatukea vä-

hintään 65 työttömyyspäivältä, koulutuspäivärahaa ja työttömyyspäivärahaa maksetaan yhteensä enintään 500 päivältä lisättyä ennen koulutuksen tai opintojen alkua maksettujen työttömyyspäivien määrällä. Enimmäisajan jälkeiseltä koulutusajalta koulutuspäiväraha maksetaan työmarkkinatuen suuruisena enintään siihen saakka, kun henkilö on saanut koulutuspäivärahaa 500 päivältä.

10 §

Työvoimatoimiston tietojenturvallisuus

Työvoimatoimiston tai työvoimatoimikunnan tulee ilmoittaa koulutuspäivärahan maksajalle tiedot 4 §:ssä tarkoitetun koulutuksen aloittaneista opiskelijoista ja työttömänä työnhakijana olosta koulutuksen alkaessa, 2 luvun 2, 4 ja 5 §:ssä säädetyistä edellytyksistä sekä siitä, että koulutus sisältyy työllistymisohjelmaan.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Lain 5 luvun 13 §:n 1 ja 2 momenttia, 7 luvun 9 §:n 3 momenttia, 10 luvun 3 §:n 2 momentin 1 kohtaa sekä 3—5 momenttia, 5 §:n 1 momenttia, 6 §:n 2 momenttia sekä 10 §:ää sovelletaan henkilöön, joka aloittaa päätoimisen, ammatillisia valmiuksiaan edistävän koulutuksen tai joka ryhtyy päätoimisesti jatkamaan ennen työttömyyttä keskeytyneitä, ammatillisia valmiuksia edistäviä opintojaan lain voimaantulon jälkeen.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Sosiaali- ja terveysministeri *Tuula Haatainen*

N:o 1181

L a k i**työttömyysetuuksien rahoituksesta annetun lain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan työttömyysetuuksien rahoituksesta 24 päivänä heinäkuuta 1998 annetun lain (555/1998) 19, 19 a ja 20 § sekä 21 §:n 1 momentti, sellaisina kuin niistä ovat, 19 § laissa 1301/2002 ja 19 a § viimeksi mainitussa laissa sekä laissa 940/2004, seuraavasti:

19 §

Palkansaajan työttömyysvakuutusmaksun peruste

Palkansaajan työttömyysvakuutusmaksun perusteena olevana palkkana pidetään työ- tai virkasuhteessa saatua palkkaa, tulospalkkiota tai muuta vastiketta, joka on maksettu tai sovittu maksettavaksi korvauksena työstä. Tällainen vastike katsotaan palkaksi myös silloin, kun sen maksaa työntekijälle työnantajan sijasta konkurssipesä, palkkaturvallaissa (866/1998) tarkoitettu palkkaturvasta huolehtiva viranomainen tai muu maksaja (*sijaismaksaja*). Palkkaan luetaan myös työstä maksettava vastike, joka on sovittu osaksi tai kokonaan hyvitetäväksi:

1) yleisöltä saatavilla palvelu- tai lahjarahjoilla;

2) vakuutuskassalaissa (1164/1992) tarkoitettuna sairauskassan maksamalla päivärahalta, jota työntekijä saa laissa säädetyn tai työehtotai muussa sopimuksessa sovitun palkan sijasta; taikka

3) lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain (1128/1996) mukaisella yksityisen hoidon tuella tai vastaavalla muulla valtion tai kunnan maksamalla tuella.

Palkansaajan työttömyysvakuutusmaksun perusteena olevana palkkana ei kuitenkaan pidetä muun muassa:

1) työnantajalta saatua henkilökuntaetua;

2) korkoetua työsuhteen perusteella saadusta lainasta;

3) etua työsuhteeseen perustuvasta oikeudesta merkitä yhteisön osakkeita tai osuuksia käypää alempaan hintaan, jos etu on henkilöstön enemmistön käytettävissä;

4) tuloverolain 66 §:ssä tarkoitettua työsuhteoption käyttämisestä syntyvää etua tai sellaista työsuhteeseen perustuvaa suoritusta, joka määräytyy yhtiön osakkeen arvon muutoksen perusteella;

5) palkkiota, joka annetaan työnantajayhtiön tai sen kanssa samaan konserniin tai muuhun vastaavaan taloudelliseen yhteenliittymään kuuluvan yhtiön viranomaisen valvonnan alaisessa arvopaperipörssissä noteerattuina osakkeina, sijoitustalletuksena tai muulla vastaavalla tavalla, taikka osakkeiden sijasta osin tai kokonaan rahana, edellyttäen, että tällaisen palkkiona saatavan edun arvo riippuu kyseisten osakkeiden arvon kehityksestä palkkion lupaamisen jälkeisenä, vähintään vuoden mittaisena aikana;

6) työmatkasta saatua päivärahaa tai muuta kustannusten korvausta;

7) työsopimuslain (55/2001) 2 luvun 14 §:n 1 momentissa tarkoitettua odotusajan palkkaa;

8) työsopimuksen tai virkasuhteen päättämisestä maksettavaa korvausta tai muuta vahingonkorvausta;

9) henkilöstörahastolaissa (814/1989) tarkoitettuja voittopalkkioeriä, jotka on siirretty henkilöstörahastoon tai nostettu käteisenä tai henkilöstörahastosta nostettua rahasto-osuutta;

10) eriä, jotka maksetaan työntekijälle yhtiökokouksen päätöksen perusteella voitonjakona tai käteisenä voittopalkkiona edellyttäen, että käteinen voittopalkkio maksetaan koko henkilöstölle eikä sillä pyritä korvaamaan työehtosopimuksen tai työsopimuksen edellyttämää palkkausjärjestelmää ja että käteisen voittopalkkion määräytymisperusteet ovat henkilöstörahastolain 2 §:n 2 momentin mukaiset ja että yhtiön vapaan pääoman määrä on suurempi kuin yhtiökokouksessa päätettävän käteisen voittopalkkion ja osakkeen-omistajille maksettavien osinkojen yhteismäärä; eikä

11) yhtiön osakkaan nostamaa voitto-osuutta tai osinkoa.

Edellä 2 momentin 10 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa edellytetään lisäksi, että voittopalkkion maksamisesta ei ole tehty työnantajaa velvoittavaa sopimusta, että omistajat tekevät sitovan päätöksen käteisen voittopalkkion maksamisesta yhtiökokouk-

ssa tilikauden päättyttyä ja että voittopalkkiot maksetaan tämän jälkeen. Lisäksi edellytyksenä on, että asia käsitellään yhteistoinnasta yrityksissä annetun lain (725/1978) mukaisella tai muulla vastaavalla tavalla.

Ulkomaan työstä työansiona on 1 ja 2 momentista poiketen pidettävä sitä palkkaa, jota vastaavasta työstä Suomessa olisi maksettava. Jos vastaavaa työtä ei Suomessa ole, työansiona pidetään sitä palkkaa, jonka muutoin voidaan katsoa vastaavan mainittua työtä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä siitä, mitä pidetään tässä pykälässä säädettyinä palkkana.

19 a §

Työnantajan työttömyysvakuutusmaksun peruste

Työnantajan työttömyysvakuutusmaksun perusteena on se yhteenlaskettu palkkasumma, joka muodostuu työnantajan taikka muun sijaismaksajan kuin palkkaturvalaissa tarkoitettun palkkaturvasta huolehtivan viranomaisen maksamista, 19 §:ssä tarkoitetuista palkansaajan työttömyysvakuutusmaksun perusteena olevista tuloeristä, ellei 12 §:stä muuta johdu.

Valtion liikelaitoksen työttömyysvakuutusmaksu määrätään liikelaitoksen maksamien ennakkoperintälain (1118/1996) 13 §:ssä tarkoitettujen palkkojen määrän perusteella.

20 §

Palkansaajan työttömyysvakuutusmaksun maksamismenettely

Työnantaja pidättää palkansaajan työttömyysvakuutusmaksun 15 §:ssä määritellyltä vakuutusmaksuvelvolliselta työntekijältä jokaisen palkanmaksun yhteydessä.

21 §

Maksujen perintä ja tilitys

Tapaturmavakuutuslain 29 §:ssä tarkoitettut vakuutuslaitokset perivät työnantajalta työnantajan työttömyysvakuutusmaksun ja palkansaajan työttömyysvakuutusmaksun 19 a §:n 1 momentin mukaisen palkkasumman

5218

N:o 1181

perusteella. Työnantaja vastaa vakuutuslaitokselle myös palkansaajan työttömyysvakuutusmaksun suorittamisesta.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Tasavallan Presidentti
TARJA HALONEN

Sosiaali- ja terveysministeri *Tuula Haatainen*

N:o 1182

Valtioneuvoston asetus

työttömyysturvalautakunnasta annetun valtioneuvoston asetuksen 2 §:n 2 momentin kumoamisesta

Annettu Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä, säädetään:

1 §
Tällä asetuksella kumotaan työttömyysturvalautakunnasta 30 päivänä joulukuuta 2002 annetun asetuksen (1331/2002) 2 §:n 2 momentti.

2 §
Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Helsingissä 22 päivänä joulukuuta 2005

Sosiaali- ja terveysministeri *Tuula Haatainen*

Hallitussihteeri Kirsi Päivänsalo

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 1183

Sosiaali- ja terveysministeriön asetus**valtion liikelaitoksen ja yrityksen osaomistajan työttömyysvakuutusmaksusta vuonna 2006**

Annettu Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 2005

Sosiaali- ja terveysministeriön päätöksen mukaisesti säädetään työttömyysetuuksien rahoituksesta 24 päivänä heinäkuuta 1998 annetun lain (555/1998) 14 §:n 2 momentin, 16 §:n ja 18 §:n 4 ja 5 momentin nojalla, sellaisina kuin niistä ovat 18 §:n 4 ja 5 momentti laissa 639/2001:

1 §

Työttömyysturvalain (1290/2002) 1 luvun 6 §:n 2 momentissa tarkoitettua yrityksen osaomistajasta maksettava työnantajan työttömyysvakuutusmaksu on 0,75 prosenttia ja palkansaajan työttömyysvakuutusmaksu 0,21 prosenttia osaomistajalle maksettujen työpalkkojen määrästä.

maksu on 0,75 prosenttia liikelaitoksen liikevoiminnasta maksamien ennakkoperintälain (1118/1996) 13 §:ssä tarkoitettujen palkkojen määrästä palkkasumman 840 940 euroon asti ja sen ylittävältä osalta 1,95 prosenttia.

3 §

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006 ja on voimassa vuoden 2006 loppuun.

2 §

Valtion liikelaitoksen työttömyysvakuutus-

Asetusta sovelletaan vuodelta 2006 maksettaviin työttömyysvakuutusmaksuihin.

Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 2005

Sosiaali- ja terveysministeri *Tuula Haatainen*

Ylitarkastaja Anneli Sollo